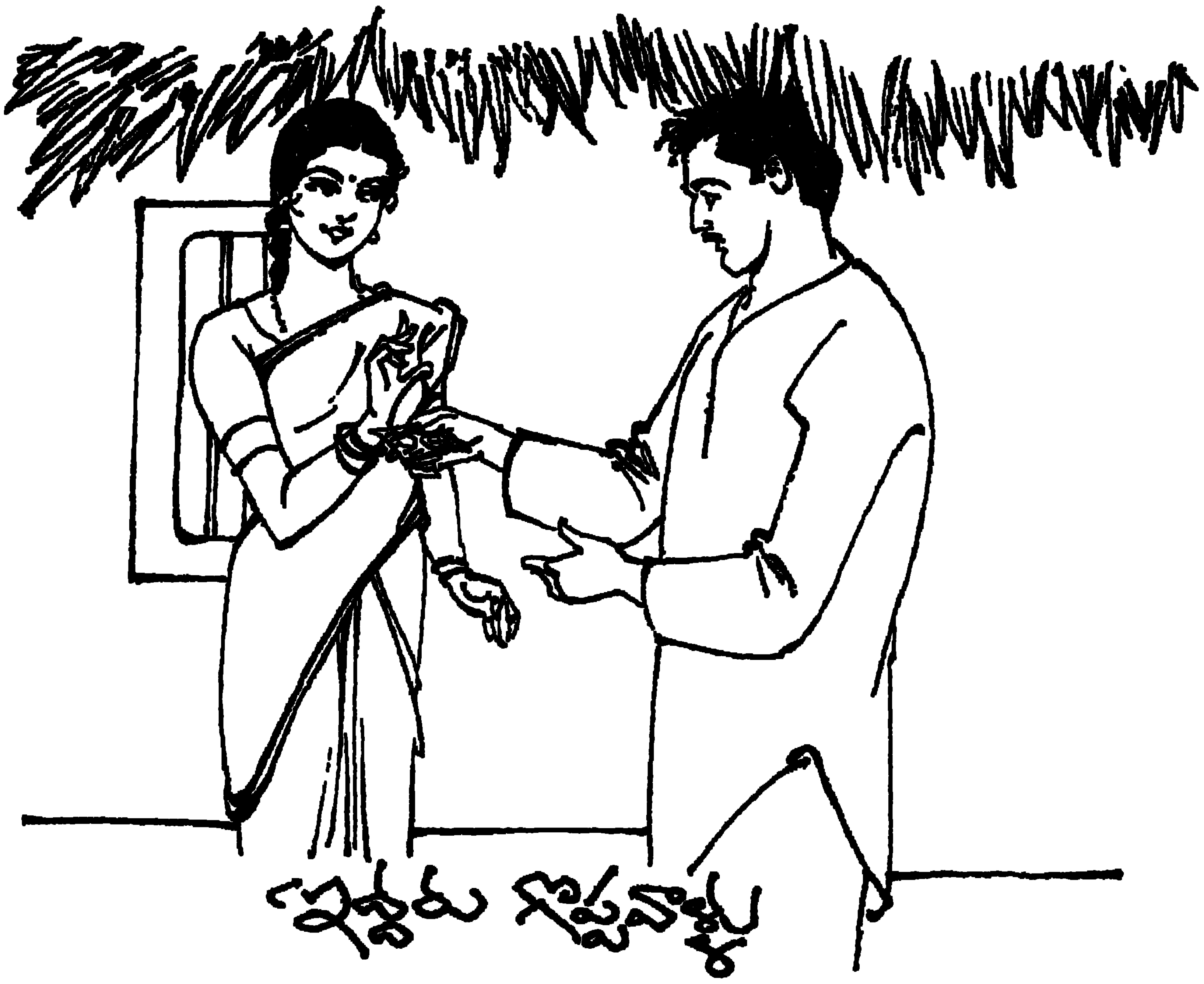

'నా పేరు రామయ్య... నేను చాలా గొప్పవాణ్ణి...'

'నా పేరు గోపాలం... నేను కూడా చాలా గొప్పవాణ్ణేను...'

'నమస్కారమండీ... మిమ్మల్ని కలుసుకున్నందుకు చాలా సంతోషంగా ఉంది...'

'నమస్తే... మీతో పరిచయం అయినందుకు నాకూ అట్లాగే ఉంది...'

'మీరు దేంట్లో గొప్పవాళ్ళో వినాలని కుతూహలంగా ఉంది.'

'నా పేరు కలంశ్రీ...'

రామయ్య ముఖం ఆనందంతో విలవిలలాడింది.

'మీరు కలంశ్రీగారా...!!! అట్లా కూర్చోండి... మీరింకా చాలా ముసలాళ్ళనుకుంటున్నాను... అరె... నాకు బోలెడు ఆశ్చర్యంగా ఉంది...'

'మీ సంగతి చెప్పారు కాదు...'

'నేను సినిమా తీద్దామనుకుంటున్నాను. ఈ పల్లె దిక్కున హీరోయినుకు సరిపోయేవాళ్ళెవరన్నా దొరుకుతారేమోనని ... ఇట్లా వచ్చాను... మీదీ ఊరేనా?'

'మాది హైదరాబాదు... ఈ ఊళ్ళో కథలేమయినా దొరుకుతాయోమోనని వచ్చాను...'

'ఇద్దరు గొప్పవాళ్ళం ఇలా కలుసుకోవడం... నిజంగా .... చాలా గొప్ప సంగతి... మనిద్దరం ఫోటో తీయించుకుందాం... నా సినిమాకు మీరు కథ వ్రాయాలి...'

'నేను వ్రాయబోయే కథను మీరు సినిమా తీయాలి...'

'రాసినవేం లేవా మీదగ్గర...?'

'లేకేం బుట్టెడున్నాయి... అవన్నీ పట్టణ వాతావరణం... సినిమా తీస్తే సెన్సారువాళ్ళు ఒప్పుకోరు...'

'మరి ఏమిటి చెయ్యడం...?'

'ఈ ఊళ్ళో ప్రపంచఖ్యాతి పొందగలిగే కథ దొరుకుతుంది...'

'ఎక్కడ...'

'అది తెలిస్తే ఇంకేం ... అందుకోసమే అన్వేషణ...'

'మన సినిమా పేరు ఏం పెడదాం...'

'సోమలింగం...'

'మరీ మోటుగా ఉంది...'

'మీకు తెలియదు... దాంట్లో బోలెడంత ఐడియా ఉంది.'

'నాకు గూడా తెలిసే ఐడియా తీద్దాం...'

'సరే కథ దొరకనీండి...'

'పదండి... ఆలస్యం అమృతం విషం...'

'ఆ మాట అంది ఎవరో తెలుసా మీకు...?'

'నాకేం తెలుసండి...'

'నేనీ మధ్య ఒక కథలో రాశాను... దాం తర్వాతే ఆ సామెత పదిమంది నోళ్ళలో పడింది!'

'నిజంగా...?'

'రేపు మళ్ళీ కలుద్దాం...'

'చీకటి వానలాగా పడుతోంది. వెన్నెల పాలనదిలాగా పాకుతూ వస్తోంది' గోపాలం చీకటివంక, పాలిపోయినట్లు కనబడే చంద్రుడివంక చూసి వదిలిన ఐడియా ఇది. దీంట్లో నిగూఢార్థం చాలా ఉంది. చీకటి అంటే కష్టాలు, దుఃఖాలు, దరిద్రం వగైరాలు. అవి వానలాగా పడటమంటే వానవచ్చే ముందు కమ్ముకువచ్చే నల్లని మబ్బులాగా రావటం, వాన రావటంలో నిదానం, దుడుకుతనం ఉన్నట్లుగానే కష్టాల రాకగూడా ఉంటుంది. వెన్నెల రావటం అంటే దుఃఖాన్ని పారద్రోలటం. అదీ మెల్లిగా ప్రియురాలి చేతి మృదుస్పర్శలాగా... ప్రియురాలు లేనివాళ్లకిది అర్థం కాదు. కలంశ్రీ భావనలో ఇంకా ఇటువంటి అర్థం చాలా ఉంది. అర్థం లాగినకొద్దీ వస్తుంది. అందులో రచయిత ఉపజ్ఞ కంటె పాఠకుని ఉత్కంఠ ఎక్కువ ఉపకరిస్తుంది. లేకపోతే కట్టుకున్న పెళ్ళాం చెయ్యి తాకితే ఉన్నట్లు మందంగా ఉంటుంది.

గోపాలం ఆ ఊరివైపు చూశాడు. కథ వెతక్కపోతే ఫిలిం ప్రొడ్యూసరు కాళ్ళకు చుట్టుకున్నాడు. ఏమైనా సరే తెల్లారేసరికి కథ సాధించాలి.

పొలం గట్టుమీదుగా ఊరివైపుకు నడిచాడు. కొబ్బరిచెట్లు గాలికి తలలాడిస్తున్నాయి. గోపాలం ధీరుడిలాగా రొమ్ము విరుచుకుని నడుస్తుంటే గట్టుమీదనుంచి ఏదో జంతుజాలం కిందకి దూకుతోంది. ఒకచోట పాము కనబడింది. భయపడితే పలకరించే దిక్కు లేదని ధైర్యం చేసి పక్కగుండా ఊరు చేరుకున్నాడు.

మంచి కథ కావాలి. నిజంగా జరిగింది వ్రాస్తే దాంట్లో మజా ఉంది. కోర్టు వ్యవహారాల్లో చిక్కుకోకుండా 'ఇందలి పాత్రలు కేవలం కల్పితాలు' అని వ్రాసుకోవచ్చు. రావిచెట్టుకింద ఎవరో చుట్ట కాలుస్తూ కూర్చున్నాడు. ఒకతె చిట్టిగారెలు చేస్తోంది. వాళ్ళ లైఫ్ వ్రాస్తే! చుట్ట కాల్చేవాడి పెళ్ళాం వాడిని అనుమానించింది. బావిలో దూకి చచ్చిపోతానంది. 'సరే నీ ఇష్టం...' అని ఇక్కడకు వచ్చి చుట్ట కాలుస్తున్నాడు. తరువాత తగాదా ఎందుకు వచ్చిందో ఆయన్నే అడుగుతే?

'ఏమిటయ్యా సంగతులు...?'

'ఏ వూరు మనది...?'

'హైదరాబాదుగాని... నీ పెళ్ళాం...'

'మాటలు సరిగ్గా రానీ... నా పెళ్ళాం ఊసెత్తావంటేనా...'

'అది కాదు... మీకు తగాదా ఎందుకు వచ్చింది...?'

'ఎవడు చెప్పాడయ్యా మాకు తగాదా వచ్చిందని... ఎక్కడో పిచ్చోడిలాగా ఉన్నావే...'

గోపాలానికి ఏడుపు వచ్చింది. కాని చోటు. మహా ఉక్రోషం వచ్చింది. వాడి కథ రాయకూడదనుకున్నాడు.

అట్లా బయలుదేరిపోతుంటే ఎక్కడా కథ దొరకటం లేదు. ఒక గుడి వచ్చింది. పెద్ద ధ్వజస్తంభం. పైన గంటలు ఊగిసలాడుతున్నాయి. కింద జనసమ్మర్దంగా ఉంది. అందులో ఆ అమ్మాయి ఎవరు? శ్రీకాంతలో రాజ్యలక్ష్మిలాగా ఉందే! దిగులుగా కనబడింది. ఏదో బరువు ధైర్యంగా మోస్తోంది. ఏమిటో ఆ అమ్మాయి కథ! బుచ్చిబాబుని ఎవరో అమ్మాయి కథ వ్రాయమని అడిగిందిట. నన్నడగక్కర్లేదు. గోపాలం తను కథలు వ్రాసే పేరు చెబుదామా వద్దా అని ఆలోచించాడు. ఆ పేరు వినగానే సంతోషం పట్టలేక ఆశ్చర్యంతో పడిపోతే తనేదో చేశాడంటారు. లోకులు కాకులు.

ఒక చేతిలో పూలబుట్ట. అందులోనే కొబ్బరికాయ. ఆ ఫిలిం ప్రొడ్యూసరు వచ్చేటప్పుడు కెమేరా తీసుకుని వస్తే ఇక్కడే సగం సినిమా తియ్యటం అయిపోయేది. గోపాలం మెల్లిగా అక్కడకు వెళ్ళాడు. ఆ అమ్మాయి ఇతన్ని చూడకుండా గుడి మంటపం మెట్లమీద కూర్చుంది.

'మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి...'

ఆ అమ్మాయి కంగారుపడుతూ లేచి నుంచుంది.

'మీరు రాజ్యలక్ష్మిలాగా ఉన్నారు.'

ఆ అమ్మాయి ఇంకా తెల్లబోయింది.

'మీ కథ వ్రాస్తాను...'

'అన్నయ్యోవ్...' అంటూ కేకపెట్టింది. గోపాలం గుండె ఆడటం మానేసి హడలిపోయి నోట్లోకి వచ్చి దాక్కుంది.

'అన్నయ్య' వచ్చాడు. రాధ వెళ్ళిపోతానంటుంటే వద్దని కృష్ణుడు వారిస్తున్న ఫోజులో ఉన్నాడు గోపాలం. ఆ అమ్మాయి అన్నయ్య, గోపాలం మెడను తనవైపుకు తిప్పుకుని, కాలరు పట్టుకుని, అతని శరీరాన్ని పైకెత్తాడు. గోపాలం మునికాళ్ళమీద నిలబడ్డాడు.

'ఎవడ్రా నువ్వు...'

'ఒకటి ఆగలనీరా మాటొస్తుంది...'

'గొక్క వింగతన్నంట్రా...'

గోపాలం వాళ్ళందరి వంకా చూశాడు. ఆ వాతావరణం ఎంతో సహజంగా ఉంది. వచ్చినవాళ్ళు అంతా గొప్ప నటుల్లాగా ఉన్నారు. కథలో ఒక దృశ్యం ఇది. వీళ్ళు చంపకుండా వదిలి పెడితే కొంత కథ వ్రాయవచ్చును.

'ఎవరింటికొచ్చావు...?'

ఆ అమ్మాయిని పిలిచారు.

'ఏమిటి వీడు అనేది...'

'నా కథ రాస్తాడట...' అమ్మాయి గొంతు బాగానే ఉందనుకున్నాడు గోపాలం.

'కథలు రాస్తావుట్రా నువ్వు... వీడి ముఖం చూడండర్రా అంతాను...' అన్నయ్య గోపాలం కాలరు పట్టుకుని అందరివైపు తిప్పాడు.

'మళ్ళీ ఇటు వచ్చావంటే ఇంకేం లేదు... ఫో...' అన్నయ్య గోపాలాన్ని ఒక్క తోపు తోశాడు. ఆ సీను సంగతి ఆలోచించుకుంటూ బయటపడ్డాడు.

అతని మెదడులో నక్షత్రాలు తళుక్కు తళుక్కు మంటున్నాయి. చంద్రుడు సూర్యుడులాగా ఉన్నాడు. వెన్నెల చీకటిలాగా ఉంది.

ఎవరి కథ వ్రాయడం... ఎట్లా... ఎట్లా... అతని హృదయం ఆవేదనతో నిండిపోయింది తర్వాత పొర్లిపోయింది. ఆపైన బోర్లపడింది.

అలా వంటరిగా ఊరి చివరకు నిరాశగా నడిచిపోతుంటే... ఎవరో పిలిచారు. వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. 'ఇక్కడ'... ఎక్కడ...? గోపాలం అటూ ఇటూ చూశాడు.

చిన్నపాకలో వెదురుపుల్లల కిటికీలో నుంచి అందం తొంగి చూస్తోంది. గోపాలం అట్లాగే ఒక క్షణం చూశాడు. కళ్ళు పిలుస్తున్నాయి. గోపాలం వళ్ళు అటువైపు నడిచింది.

ఎవరు నువ్వు? గంధర్వకన్యవా? అప్సరసవా...? ఈ భూలోకానికి వచ్చిన శాపకారణం ఏమిటి? నిన్నీ గుడిసెలో బంధించిన దుష్టుడు ఎవరు? గోపాలం జానపదకథ వ్రాస్తే బాగుంటుంది అనుకున్నాడు. మళ్ళీ వెన్నెల కనబడింది. చుట్టుప్రక్కల జనసంచారం లేదు. తను పురుషుడు. ఆమె ప్రకృతి. ఇదే సృష్టి. బ్రహ్మగాడు చేసే పనే ఇది. కథ చెప్పమని ముందరే అడిగితే వాళ్ళ అన్నయ్యని పిలుస్తుందేమో! తెలివితేటలు అంటే ఏమిటి? కలిగిన అనుభవాన్ని ఉపయోగించుకోవటం!

గోపాలం కిటికీదగ్గర నుంచున్నాడు. అందం నవ్వింది. ఇంత అందమైన అమ్మాయి ఈ పల్లెటూళ్లో ఈ గుడిసెలో ఇలా మగ్గిపోతోంది. దీనిలో బోలెడు కథ ఉంటుంది. ఇక్కడ ఉండి ఏదన్నా త్యాగం చేసిందేమో!

లోపలకు రమ్మని సంజ్ఞ చేసింది. కిటికీలోనుంచి లోపలకు దూకేద్దామన్నంత ఆవేశం కలిగింది.

'నీ పేరేమిటి...?'

'ఆనందం...'

అంత మంచిపేరు పెట్టుకోవాలని తోచినందుకు గోపాలం మనసులోనే అభినందించాడు.

ఆనందం తలుపు తీసింది. 'అందమే ఆనందం...' పాట పాడింది అతని హృదయం. లోపలకు వెళ్ళాడు. కుక్కిమంచం, రంగు దుప్పటి, వంకెన పాత బట్టలు వేళ్ళాడుతున్నాయి. అగరువత్తి వెలుగుతోంది. పొగ తీగెలాగా సాగుతోంది... ముక్కాలిపీటమీద కూర్చోబోయాడు.

'అహాహా...' ఆనందం అతని చేతులు పట్టుకుని మంచంమీద కూర్చోపెట్టింది.

'మంచంమీదొద్దు... పీటమీద కూర్చుంటాను...' అన్నాడు గోపాలం.

'కూకో... కూకో...' అంది ఆనందం అతని చేతులు పట్టుకుని.

'కూకో... కూకో...' అన్న మాటలు అతని చెవిలో కాకిగోల చేసినాయి. 'ఎంతటి మనిషికి ఎటువంటి గొంతు ఇచ్చాడురా దేవుడా!' అనుకున్నాడు. ఆమెను చూసి సంస్కృతంలో మాట్లాడుతుందేమో అనుకున్నాడు. అసలు సంస్కృతంలో మాట్లాడుతుందనుకోలేదు గోపాలం.

'నీ కథ విందామని వచ్చాను...'

'కతకేమొచ్చెలే గాని... యాడనుంచి వచ్చినవు...?'

'నీ సంగతంతా చెపితే రాసుకుంటాను...'

'ఏంటశ రాసుకునేది... శమత్కారం... అంతాను...!'

'ఎవరు నువ్వు... ఇక్కడ ఎందుకుంటున్నావు? ఏయే పరిస్థితుల ప్రాబల్యం వలన ఇక్కడ చిక్కుకున్నావు... నీకు ఎవరూ లేరా...? పతిత జనోద్ధరణకు పూనుకునే పుణ్యాత్ముల కళ్ళల్లో నువ్వు పడలేదా... ఎక్కడో నందనోద్యానవనంలో రాయంచలాగా విహరించవలసిన నువ్వు... ఈ కటికనేలమీద ఇలా... ఎందుకు తిరుగుతున్నావు...? పూశయ్యల మీద పవళించవలసిన నువ్వు... ఈ కుక్కిమంచంలో పడ్డావేమిటి...? అంతా చెప్పు నీ కరుణగాథ నాకు కావాలి...'

'ఏంటయ్యోవ్. ఇదంతాను... యాటికొచ్చినావు... ? యాంటి సంగతి...?'

'నీ కోసమే వచ్చాను... నా కథాన్వేషణ సఫలం అవబోతోంది... చెప్పు అంతా చెప్పు...'

'.................. నా యవ్వారం నీకెందుకయ్యా...?'

'నేను పోలీసువాడిని కాదు. భూతాన్ని కాదు... నా మాట నమ్మి అన్నీ చెప్పు... ఈ అయిదు రూపాయలుంచుకో...'

'గట్టా రా ... దార్లోకి... పైసలు తెచ్చావుగందా...'

'చెప్పు... నీ కథ చెప్పు...'

'నాను సెప్పేదేంటయ్యా... అర్ధం గాదు...'

గోపాలానికి ఏం చెయ్యటానికి అర్థం కాలేదు...

ఆనందానికి అంతకంటె అర్థం కాలేదు.

ఆఖరికి 'అయ్యొచ్చేవేళయింది... ఫో అశ...' అంటూ విసుక్కుంది. గోపాలం నిస్పృహ చెందాడు.

'చెప్పరాని గాథ... వినరాని బాధ... ఏదో ఉంది... ఏదో ఉంది... దీనిమీదనే కథ రాయాలి...' అనుకున్నాడు.

గోపాలం పొద్దునే కాలవగట్టు పక్కనే ఉన్న హోటల్లో ఐడియాల కోసం వెతుకుతుంటే ఫిలిం ప్రొడ్యూసరు రామయ్య వచ్చాడు.

'మీ మాట అనుకుంటుండగానే కలిశాం...' అన్నాడు.

'రండి... రండి... మీకు హీరోయిన్ వేషానికి ఎవరన్నా దొరికారా...?' .

'మీకు కథేమైనా దొరికిందా...?'

'ఒక చెప్పలేని గాథ దొరికింది.'

'చెప్పలేకపోతే వినేదెట్లాగు...? సినిమా తీసేదెట్లాగు...?'

'ఆ బాధ గాథ... చెబితే అర్థం గాదు. రాయాల్సిందే...'

'రాద్దురుగాని నాకు హీరోయిను దొరికింది. అయితే మాటలు, పాటలు నేపథ్యంగా ఎవరిచేతన్నా అనిపించాలి.'

'ఎక్కడ చూశారు...?'

'రాత్రి అక్కడే ఉన్నాను...'

'నా కథకు సరిపోతుందో లేదో... నేను గూడా చూడాలి...'

'తప్పకుండా చూద్దురుగాని... పేరు ఆనందం... అందమె ఆనందం...'

'ఎక్కడ... ఊరిబయట గుడిసెలోనేనా...?'

'మీకెట్లా తెలుసు?'

ఎట్లాగో అట్లాగు తెలిసింది. ఒకళ్ళ గొప్పతనం ఒకళ్ళకి అర్థం అయినట్లు తెలిసింది. షరా: "ఇట్లా ఎక్కడా జరగదు" అనుకునేవాళ్ళు ఇదంతా ఒక 'కల'గా అనుకుంటే అభ్యంతరం లేదు.

(యువ)